

l'entrevista | MARIA PALAU

«Es pot pintar amb els budells»

De totes les obres d'Arranz-Bravo, seleccioni'n una d'especial, que sigui representativa del seu univers creatiu.

—«Qualsevol de les darreres que ha fet. Per a mi, l'Arranz-Bravo més potent, més poderós i interessant és el més abstracte. Sóc un gran amant de la seva obra més radical. És l'Arranz-Bravo de mitjan anys noranta cap aquí. El que ha triomfat als Estats Units i és una pena que aquí no es conegui. Tothom parla de l'Arranz-Bravo dels setanta. Aquell èxit fugisser és una rêmora que arrossega, li ha fet més mal que bé. Com una condemna...»

—**Què ens ensenya, la seva obra?**

—«Arranz-Bravo és un artista molt treballador, molt passional, molt temperamental. És un savi de la pintura. Sempre diu que pinta amb els budells. Fa 50 anys que crea, i en mig segle ha produït moltíssim, milers i milers d'obres. En essència, la seva obra ens fa visibles coses que no veiem. Això només ho poden fer els genis.»

—**Fins a quin punt és fonamental en la història de l'art català?**

—«No se li ha fet justícia, ni a ell ni a tota una generació que l'ha acompanyat. Una generació que de cop va brillar molt, a principi dels setanta, i també de cop va quedar en la foscor, oculta entre la generació precedent, la de Tàpies i els informalistes, i la generació següent, la dels conceptuals. I quan un temps després es va tornar a defensar la pintura... a aquells creadors que feia 15 anys que estaven pintant, ningú els recordava! Som un país sense memòria.»

—**Si Arranz-Bravo fos anglès...**

—«A Madrid sí que reconeixen els seus: Luis Gordillo, Manolo Quejido, Chema Cobo, Guillermo Pérez Villalta... Curiosament, tots d'origen andalús. Aquí no, aquí per un estrany pudor, per una mena de vergonya aliena, mai no s'ha fet cap homenatge a aquesta generació, la de Robert Llimós, Gerard Sala, Arranz-Bravo, Bartolozzi, Miquel Vilà... que van ser tan pioners com els madrilenys. I aquí, que són tots catalans, se'ls ha marginat de mala manera.»

—**Insisteixo: si fossin anglesos...**

—«Només s'ha de veure com han tractat els artistes de la figuració pop als Estats Units i Anglaterra: avui són figures superreconegudes i cotitzades. La gran sort d'Arranz-Bravo, que per a mi és el més brillant de la seva generació, és que va ser un visionari. En veure que aquí anaven mal dades, que no hi pintava res, va fer com Miró: a mitjan dels vuitanta va començar a treballar per al mercat alemany, i li va anar de meravella. Quan aquest mercat es va refredar, paral·lelament a l'auge de l'art alemany, va provar sort als Estats Units: treballa, exposa i ho ven tot.»

—**Com el porta, l'oblit de què és objecte a casa seva?**

—«Li dol molt. I és per això que s'ha animat a fer la fundació: per donar a conèixer la seva obra i, alhora, per lluitar per la seva generació.»

Lluís Casado

ASSESSOR ARTÍSTIC
DE LA FUNDACIÓ
ARRANZ-BRAVO

Lluís Casado, nascut a Logronyo fa 46 anys, és un gestor cultural atípic. En ell conviuen l'ànima d'artista, la de crític, la de professor i la d'agitador. Un dels seus projectes més reeixits, fundat fa 11 anys, és La Xina Art, un dels pocs espais d'art del Raval —ep, d'esperit no mercantilista— que es mantenen al peu del canó. «Els que deien que érem uns arrellats han desaparegut del mapa.» Riu bé qui riu darrer.

—**I per la pintura, suposo.**

—«Sí, i tant. La Fundació Arranz-Bravo neix per defensar la pintura. Lluitarem per donar vida a una *rara avis* que està totalment en perill d'extinció: el pintor que fa quadres. Em refereixo al pintor pintor. La pintura encara té molt a dir, o en tot cas no té menys a dir que el que es diu en els mitjans més tecnològics, que també comencen a ser *déjà vu*.»

—**Des de quan li ballava pel cap, la idea de fer una fundació?**

—«Fins un any abans d'arrencar el projecte, Arranz-Bravo, que és molt auster, no gaire comunicatiu, poc vanitós, no ho tenia gens clar. Ha sigut més iniciativa del seu germà Carlos: sempre li ha donat suport, va ser qui li va comprar les primeres obres i qui el va posar en contacte amb col·leccionistes, als anys seixanta.»

—**Situar la seu de la fundació a l'Hospitalet de Llobregat i no a Barcelona...**

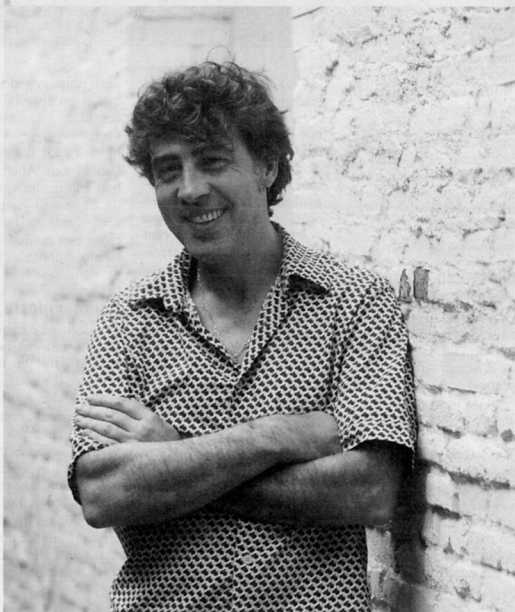

Foto: OJIM PUIG

La Fundació Arranz-Bravo va començar a batejar amb força fa uns dies amb la inauguració de la seva provisional a l'Hospitalet de Llobregat. «Cal fer justícia a Arranz-Bravo», no es cansa de dir Lluís Casado.

—«Arranz-Bravo té molta vinculació amb l'Hospitalet i, a més, l'Ajuntament s'ha portat molt bé amb ell i el seu projecte. I aquí ja hi ha la resposta. L'Hospitalet és una ciutat de gairebé mig milió d'habitants...»

—**Però als barcelonins els costa tant, anar fins a l'Hospitalet...**

—«Una lluita difícil, sí. Que quinze minuts de metro facin tanta mandra... és que no s'entén. L'eterna excusa del barceloní: es pensa que Barcelona és el centre de tot. Però el cert és que, de cultura, en fa falta a tot arreu. I, per més difícil que sigui, lluitarem per això.»